

Børn í fimti-árunum

«Nakað um at vera barn í fimtiárunum» kallast fyrilestur, sum Malan Johannessen, cand. phil., heldur í fyrilestrasalinum á Debesartreð hóskeveldið kl. 20.00.

Fyrilesturinn er almennur og í honum er ætlanin at lýsa nøkur viðurskipti, sum eru eyðkend fyrir uppvekturin hjá teimum, sum eru fødd stutt eftir seinna heimsbardaga.

Tað, sum er serligt fyrir hetta ættarlið er, at tey eru uppveksin á markinum millum tíðina tá ið børn vóru ein natúrligur partur av livinum, og enn átta teirra part í tí dagliga arbeiðinum, sum var fyrir neyðini fyrir húsið, og so tíðina, sum vit kenna hana í dag. Hetta ættarlið er eisini foreldur at teim-

um, sum eru børn beint nú, og í samrøðunum, sum fyrilesturinn byggir á, eru heimildarfólkini eisini biðin um at samanbera teirra barnaár við tey vilkor, børnini hava nú.

útvarp

- 09.30 Barnaútvarpið
- 11.01 Dansarinnan - 15
- 12.55 Føroyski skipalistin
- 16.05 Ungdómssendingin - Týskveldi í Klaksvík
- 18.00 Bygdin og fólk í Eysturoynni 6. (e)
- 19.00 Lív og líkindi
- 19.30 Úr plátusavninum
- 20.00 Taltímin

Mikudagur 3.

- 09.30 Lív og líkindi (e)
- 11.01 Kvøðuljómar til sjófólk

- 17.00 Meg minnst (e)
- 18.00 Barnaútvarpið
- 19.00 Guernsey - Byrjaði við lýsing í Sunday Times
- 19.30 Læg mær dámar
- 20.00 Stuttsega
- 20.30 Countrytónar

LFÚ Ráðgevingin í Dr. Jakobsensgøtu 16 hevur opið týsdag og hósdag kl. 16.00 - 18.00. Tlf. 15015.

LFÚ hevur telefonið mánadag, mikudag og friggjadag kl. 16.00 - 18.00. Tlf. 10220.

KFUK

Vargleði møtir í dag kl. 16.00.

Hóskeveldið kl. 20.00 verður almennur fundur. Innangangur við Marionnu Nielsen, Sandavági.

Borðsøla og burturluting vera til frama fyrir arbeiði okkara.

Til minnis um Ova Joensen

Tað vóru tung boð at fáa, at Ove var druknaður. 3 ár frammanundan, tá ið Ove búði her, bleiv hann purraður út ein morgun við teimum sorgartíðindum, at beiggi hansara var druknaður bert 24 ára gamal. Hetta vóru tey ringastu boð, hann kundi fáa, og fór suður við fyrsta farti. Og ikki fyrir so langari tíð síðan misti hann pápa sín.

Fyrstu ferð, eg kom at kenna Ova, var umborð á Winston Churchill í mai 1982, á veg til Esbjerg. Tað sást beinanvegin, at Ove var sera vinsælur og hjálpsamur. Seinna kom hann norður at mála eina hú. So bað eg hann koma at rógva út. Eitt kvøldið, vit spákaðu eftir byrgingini úr Hvannasundi til Norðepils, sigur Ove, at hann ætlaði at rógva til Danmarkar. Hetta trúði eg var bara nakað sum hann segði. Aftaná stórvingnu móttøkuna í Klaksvík, tá ið Ove var liðugur at skriva autografar til børn og eisini vaksin, kom hann norður úr gjøgnum bergholn við bátinum og setti hann beint undir køksvindeyguni.

Hetta var eitt sindur ringt at skilja, at Ove við tveimum árum í hesum litla árabati, skuldi hava róð líka frá Nólsoy til Keymannahavnar. Men satt var tað. So fyrstu ferð eg hoyrði hann siga hasi orðini, at hann ætlaði sær at rógva til Danmarkar komu beinleiðis frá hjartanum. Eg kendi Ova órvuliga

væl personliga, uttan trúgv, vón og kærleika kundi hann ikki gjørt hatta.

Ovasa ynski var at børnini í Nólsoy skuldu fáa ein svimjihyl frá sær. Hetta var eitt hjartamál, sum Ove tosaði og skrivandi um.

Sjálvt um Ove ofta var nógv upptikin og hevði ringa tíð, gav hann sær ofta góðar stundir at tosa við børnini, ja, hann var ein heilt sjáldsamur barnavinur, ja, menniskjavinur sum heild. Tá ið hann fylti 36 ár bjóðaði hann nógvum 6-7 ára gomlum smágentum og smádreingjum til føðingardag, og setti 36 små ljós á lagkøkuna, sum hann tendraði.

Hvi mundi Ove vera so óvanliga djurur og óttaleysur, eg veit tað ikki, men hansara besta tíð man hava verið tað natúrliga barnalivið úti í Nólsoy. Hann var mong ár við skúlaskipinum Danmark og gjørdist bátismaður umborð bert 21 ára gamal, og var

hetta yngsti bátismaður, sum nakrantíð hevði verið umborð á nokrum donskum skúlaskipi.

Ove livdi ein dag á gangin.

Ove gloymdi ongantíð at siga fólk takk fyrir. Tá ið Ove var komin til Danmarkar við «Dianu Victori» var tað fyrsta hann gjørdi at takka

Gudi fyrir at hann kláraði tann vandamikla túrin.

Fyri mær var hann sum ein sólstrála. Ove er farin heim til Harran. Saknurin er stórur. Men størstur hjá mammuni og systkjum og øllum, sum stóðu honum nær. Må Harrin styrkja tykkum.

Min vinur Ove, tú vart mær bláður. Eg minnst teg til allar tíðir. Tin góðska í minum hjarta brennur so leingi blóðið í æðrum rennur.

So verða tey tá verandi, trúgv, vón, kærleiki, hesi trý — men størstur av teimum er kærleikin. (Fyrra Korintbrev 13,13) Gulbrand

Til minnis um Robert Sørensen

* 5. februar 1964

† 1. januar 1988

Tað vóru eini tung sorgarboð at fáa Nýggjarskeveldið, at systkinabarnið Robert var ikki her meira, var tikið frá okkum bert 23 ár. Eini undarlig tíð at siggja allan laksafloktan norðuri í Hvannasundi flagga í hálvári stong. Hann var væl kendur imillum hesar menn og skip. Hann líka sum hoyrði til norðuri á laksafloktanum. Nú vóru vit ikki so nógv saman við skipi, men tað var ofta eg hoyrði aðrar fortelja, hvussu kvikur hann var at seta laksalínu. Við «Jónrit» plagdi hann at fiska til idnað í Norðsjonum, seinasta ár var hann maskinmeistari umborð. Eg plagdi at rógva út við glasfipurbátinum, sum hann atti í. Um Robert var heima, so syrgdi hann altíð fyrir at alt umborð fungeraði sum tað skuldi: til dæmis nokk av olju var á motorinum, og eisini umborð á bátinum. Tað síðsta eg sá hann gera umborð, var at hann ruddaði og

vaskaði allan bátin, bæði lugar og stýrhús.

Robert var friðsælur, vinarligur, ja, tað kundi verið nógv at skriva um hvørjar hann læt hava sin flotta bil, meðan hann strevaðist á sjónum.

Robert kom nógv inn til okkara, ja, næstan altíð tá ið hann var hesu megin. Stutt var at ganga frá skipinum ella bátinum niðan. Robert kom altíð inn á kamarið hjá mær og hevði altíð okkurt at siga. Fleiri av hesum túrunum inn á kamarið, var at spyrja um eg visti hvar Ove mundi vera.

Ongantíð hoyrði eg hann tosa ilt um fólk, fyrir mær var hann reinur sum kavi.

Robert er farin heim til Harran, og einglarnir, sum hann fortaldi frá. Saknurin er stórur, men størstur er hann hjá Ruth, Gutta, brøðrum og øllum, sum stóðu honum nær. Må Harrin styrkja tykkum.

Min vinur Robert, tú vart altíð bláður. Eg minnst teg til allar tíðir. Tin góðska í minum hjarta brennur, so leingi blóðið í æðrum rennur.

So verða tey tá verandi, trúgv, vón, kærleiki, hesi trý — men størstur av teimum er kærleikin. (Fyrra Korintbrev 13,13) Gulbrand

sjónvarp

Týsdagur 2. febr.

- 19.20 Tíðindi fyrir deyv
- 19.30 Heidi — 2
- 20.00 Dagur og vika
- 20.30 Føroyingar í Australia
- 21.10 Bartholomeus — V-týskur leikur

- 22.40 Bella — Burkina Faso í Vesturafrika
- 23.10 Liðugt

Bahá'í

Orðaskifti og upplýsing um Bahá'í mikukveldið kl. 20.30 hjá Sue og Roy Philbrow, «Ridvan», Undir Nesinum.